

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyň: a) O. S., narozená dne X,
b) M. S., narozená dne X
obě státní příslušnost Ukrajina

zastoupené advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2023, č. j. OAM-930/ZA-ZA11-D07-2022

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2023, č. j. OAM-930/ZA-ZA11-D07-2022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyním náhradu nákladů řízení ve výši 13 300 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyň.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Odůvodnění:

I. Vymezené věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhaly zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný shledal žádost žalobkyň nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Slovenská republika.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítaly, že žalovaný své posouzení bez dalšího opřel o čl. 12 nařízení Dublin III bez přihlédnutí k čl. 10 nařízení. Žalovaný nezohlednil skutečnost, že otec žalobkyně b) je v České republice v pozici žadatele o udělení mezinárodní ochrany, kdy dosud nebylo ve věci samé vydáno rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost spatřují ve strohém uvedení skutečnosti, že otec žalobkyně b) ani žalobkyně a) písemně neuvedli přání posuzovat jejich žádosti společně z důvodu zachování rodinného a soukromého života. Žalobkyně namítají, že k tomu nelze přistoupit takto formalisticky, když v pohovoru k podané žádosti žalobkyně a) jednoznačně uvedla skutečnosti, které vypovídají o snaze rodiny žít společně. Žalobkyně považovaly napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného posouzení stavu věci při zvážení čl. 17 nařízení Dublin III.
3. Žalobkyně namítaly, že žalovaný nevzal v úvahu nejlepší zájem dítěte, práva dítěte vyplývající z Úmluvy o právech dítěte (čl. 10 bod 1) byly rozhodnutím popřeny. Podle čl. 9 odst. 3 této úmluvy státy, které jsou smluvní stranou, uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte. Dále odkázaly na čl. 10 odst. 2 této úmluvy, dle něhož dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Žalobkyně namítají, že s ohledem na průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze aplikovat čl. 9 odst. 3 v návaznosti na čl. 10 odst. 2 neboť systém řízení v jednotlivých státech neumožňuje cestování.
17. Žalobkyně a) namítá, že s ohledem na neplnění účelu pobytu na území Slovenské republiky hrozí zrušení tohoto povolení k pobytu. Žalobkyně a) nemá jinou možnost ochrany před ozbrojeným konfliktem probíhajícím na území Ukrajiny, než je podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně upozornily, že nesplňují podmínky pro udělení dočasné ochrany, ani podmínky pro vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
18. Dne 2. 7. 2023 byla soudu doručena písemná žádost otce žalobkyně b) ve smyslu čl. 10 nařízení Dublin III o přijetí příslušnosti k posouzení žádosti jeho nezletilé dcery a jeho partnerky, žalobkyně a).

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný uvedl, že na základě údajů v cestovním dokladu žalobkyně a) bylo zjištěno, že byla ke dni 16. 10. 2022, tj. ke dni podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, držitelkou povolení k pobytu vydaného Slovenskou republikou s platností do dne 7. 9. 2023. V případě žalobkyně a) je tak nezbytné aplikovat kritérium čl. 12 nařízení Dublin III. Správní orgán požádal Slovenskou republiku o převzetí žalobkyň a dne 6. 2. 2023 obdržel informaci, že Slovenská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně.
8. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016-38, v němž soud uvedl, že dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o udělení mezinárodní ochrany bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě.
9. Žalovaný nemohl posoudit žádost žalobkyň meritorně, neboť věcné posouzení důvodů žádosti přísluší Slovenské republice. Podle čl. 17 nařízení Dublin III se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Toto však není případ žalobkyň. Za žalobkyně je odpovědná Slovenská republika.

IV. Obsah správního spisu

11. Žalobkyně a) požádala o udělení mezinárodní ochrany jménem svým a jménem své nezletilé dcery, žalobkyně b).
12. Dne 21. 10. 2022 poskytla informace k podané žádosti. Uvedla, že přicestovala do Evropské unie dne 4. 12. 2019. Přibližně rok pracovala v Maďarsku, následně se přestěhovala do Slovenské republiky. Ve Slovenské republice pobývala na základě povolení k pobytu. Po narození žalobkyně b) trávily více času v České republice, kde se nachází partner žalobkyně a) a otec žalobkyně b). Na území České republiky je soustavně od srpna 2022. Žalobkyně a) je rozvedená a s otcem žalobkyně b) neuzavřela manželský svazek. V roce 2020 nejprve disponovala cestovním vízem a následně povolením k pobytu Maďarska platným do listopadu 2020. V říjnu 2021 obdržela povolení k pobytu Slovenské republiky s platností do 7. 9. 2023. Povolení k pobytu ve Slovenské republice je stále platné. Žalobkyně a) uvedla, že její přítel D. T. je v České republice žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. V případě jejího vycestování do Slovenské republiky by se do vyřízení žádosti osobně nesetkávali.
13. Dne 21. 10. 2022 byl s žalobkyní a) proveden pohovor k podané žádosti. Žalobkyně a) uvedla, že pracovala ve Slovenské republice jako administrátor v podniku. Společně s partnerem v České republice založila společnost s ručením omezeným. Žalobkyně a) uvedla, že jí povolení k pobytu na Slovensku může být odebráno, neboť již nepracuje. Důvodem, pro který žalobkyně a) odcestovala ze Slovenské republiky, je její podnikání v České republice a skutečnost, že se zde nachází její partner. V souvislosti se Slovenskou republikou žalobkyně a) neměla v minulosti žádný problém. Na území Slovenska pracovala od května 2022. Žalobkyně uvedla, že četla poučení o dublinském systému, které bylo součástí výzvy k dostavení se ke správním úkonům, a žalovaný ji informoval,

že bude v jejím případě odeslána žádost o převzetí na Slovensko. Žalobkyně a) uvedla, že již na Slovensku nemá práci, nemá tam zajištěné ubytování. Její partner se nachází v České republice v pozici žadatele o udělení mezinárodní ochrany a nemůže cestovat do Slovenské republiky. Dalším příbuzným, který pobývá na území České republiky, je sestra žalobkyně, která v České republice obdržela vízum za účelem strpení pobytu.

14. Obsahem spisu je evidenční karta žadatele partnera žalobkyně a) a otce žalobkyně b). Z evidenční karty vyplývá, že řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo zahájeno dne 16. 4. 2019, rozhodnutí ve věci však nebylo do října 2022 vydáno.
15. Dne 13. 3. 2023 byl s žalobkyní a) proveden doplňující pohovor. V průběhu pohovoru žalobkyně uvedla, že v Maďarsku pobývala od února 2020 do prosince 2021. Od listopadu 2021 pobývala žalobkyně na území Slovenské republiky. Do České republiky se odstěhovala za svým partnerem z důvodu těhotenství. S partnerem se seznámila v roce 2019, když byla v České republice za účelem turismu. Následně probíhal vztah na dálku. Od února 2020 se vídali pravidelně. Žalobkyně navštěvovala partnera v České republice. S partnerem sdílí společnou domácnost. Žalobkyně a) je doma s dcerou a její partner se zabývá podnikáním. Partner jí vypomáhá s pronájmem nemovitosti. Prostředky k živobytí jim zajišťuje podnikání. Žalobkyně a) také disponuje úsporami z prodeje nemovitosti. Náklady domácnosti pokrývají příjmy z podnikání a uvedené úspory. Příjem z podnikání je společný. V budoucnu se žalobkyně plánuje více zaměřit na podnikatelskou činnost. Ve Slovenské republice již nemá zaměstnání. Na Ukrajinu se obává odcestovat, neboť její partner je tam pronásledovaný a má obavu se tam s dítětem vracet. Žalobkyni a) v cestě na Slovensko nic nebrání. Obává se zrušení oprávnění k pobytu, protože jí tam již skončilo zaměstnání.
16. Napadeným rozhodnutím bylo řízení o žádosti žalobkyň zastaveno, neboť žalovaný shledal, že je žádost žalobkyň nepřijatelná z důvodu příslušnosti Slovenské republiky k posouzení žádosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že kritérium uvedené v čl. 10 nařízení Dublin III nelze v daném případě aplikovat, neboť neobdržel od otce žalobkyně b) písemné vyjádření ke sloučení rodiny na území České republiky. Na základě údajů v cestovním dokladu žalobkyně a) žalovaný shledal, že tato byla ke dni podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany držitelkou povolení k pobytu vydaného Slovenskou republikou s platností do dne 7. 9. 2023. Žalovaný tak shledal, že je namíste aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III. Žalovaný zároveň neshledal, že by v případě Slovenské republiky existovaly závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný dne 29. 11. 2022 požádal Slovenskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany, kterou podaly v České republice. Dne 6. 2. 2023 žalovaný obdržel informaci, že Slovenská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti. Ve vztahu k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný uvedl, že se žalobkyně nepotýkají s žádným zdravotním omezením. Žalobkyni a) je na území Slovenské republiky nadále umožněn pobyt, neboť je držitelkou platného povolení k pobytu. Dle definice čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III není partner žalobkyně a) považován za rodinného příslušníka. V souvislosti se Slovenskou republikou žalobkyně a) neměla v minulosti žádné problémy. Žalovaný k soužití žalobkyně a) se svým partnerem uvedl, že ani předešlé soužití nebylo nepřetržité. Žalovaný shledal, že dočasné odloučení žalobkyně za účelem vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území

Slovenské republiky nebude představovat nepřiměřený zásah do rodinného života. Žalovaný konstatoval, že samotné vycestování neznemožní podání následné žádosti o některou z forem povolení k pobytu na základě zákona o pobytu cizinců v případě, kdy bude druhému z partnerů v České republice nebo Slovenské republice pobyt umožněn. Žalovaný tak neshledal důvod pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobkyně se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřily a žalovaný souhlasil s rozhodnutím ve věci bez jednání. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
21. Podle čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III se pro účely této směrnice „rodinným příslušníkem“ rozumí členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu. Rodinným příslušníkem je podle tohoto ustanovení manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/kterou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země. Rodinným příslušníkem jsou zároveň nezletilé děti žadatele, pokud jsou svobodné, a bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské nebo osvojené ve smyslu vnitrostátního práva. Je-li žadatelem svobodná nezletilá osoba, rozumí se rodinným příslušníkem její otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se dospělá osoba nachází.
22. Podle čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení Dublin III informují příslušné orgány žadatele o uplatňování tohoto nařízení, zejména o osobním pohovoru podle článku 5 a možnosti předložit informace o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech, včetně způsobu, jakými žadatel může tyto informace předložit.
23. Podle čl. 4 odst. 2 nařízení Dublin III se informace uvedené v odst. 1 poskytují písemně v jazyce, jemuž žadatel rozumí, nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí. Členské státy za tímto účelem používají společný informační leták vypracovaný podle odstavce 3. Pokud je nutné, aby žadatel informacím správně porozuměl, musí být podávány i ústně, například v souvislosti s ústním pohovorem uvedeným v článku 5.
24. Podle čl. 5 odst. 1 nařízení Dublin III druhé věty: *„Pohovor musí žadateli rovněž umožnit, aby správně pochopil informace, které mu byly poskytnuty v souladu s článkem 4.“*
25. Podle čl. 6 odst. 1 nařízení Dublin III během všech řízení podle tohoto nařízení mají členské státy především na mysli nejlepší zájem dítěte.
26. Podle čl. 6 odst. 3 nařízení Dublin III při posuzování nejlepšího zájmu dítěte členské státy navzájem úzce spolupracují a zejména berou v úvahu následující záležitosti: a) možnost opětovného sloučení rodiny; b) blaho a sociální rozvoj nezletilé osoby; c) hledisko bezpečnosti a ochrany, zejména pokud existuje riziko, že se nezletilá osoba stane obětí obchodování s lidmi; d) názory nezletilé osoby s přihlédnutím k jejímu věku a vyspělosti.

27. Podle čl. 10 nařízení Dublin III pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.
28. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
29. Podle čl. 20 odst. 3 věty první nařízení Dublin III pro účely tohoto nařízení je situace nezletilé osoby, která doprovází žadatele a splňuje definici rodinného příslušníka, neoddělitelná od situace jeho rodinného příslušníka a zabývá se jí členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu tohoto rodinného příslušníka, třebaže nezletilá osoba není sama žadatelem, za předpokladu, že je to v jejím nejlepším zájmu.
30. Žalobkyně namítaly nepřezkoumatelnost rozhodnutí, žalovaný nedostatečně zohlednil skutečnost, že otec žalobkyně b) je v České republice žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, čl. 10 a čl. 17 nařízení Dublin III nebyly správně aplikovány.
31. Soud konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí primárně zabýval situací žalobkyně a), ve vztahu k ní zkoumal jednotlivá kritéria pro určení příslušnosti, situací žalobkyně b), která je také žadatelkou o mezinárodní ochranu, se zabýval toliko okrajově a přezkoumatelným způsobem nevysvětlil, jak hodnotil její postavení z hlediska aplikace nařízení Dublin III.
32. Soud se může toliko domýšlet, zda žalovaný postupoval podle čl. 20 odst. 3 nařízení Dublin III, z napadeného rozhodnutí to není zřejmé, nasvědčuje tomu skutečnost, že o žalobkyni a) v napadeném rozhodnutí hovořil jako o „žadatelce“, o žalobkyni b) jako o „nezletilé“. Také v žádosti o převzetí je uvedena pouze žalobkyně a) a pouze ve vztahu k její osobě jsou uváděny údaje podstatné pro posouzení příslušnosti. Žalovaný uzavřel, že je na místě aplikovat čl. 12 nařízení Dublin III, neboť žalobkyně a) ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu byla držitelkou povolení k pobytu vydaného Slovenskou republikou, nijak však nehodnotil, zda také žalobkyně b) je držitelkou platného povolení k pobytu, žalovaný v rozhodnutí nevysvětluje, proč příslušnost Slovenské republiky vztáhl i k žalobkyni b). Pokud žalovaný postupoval podle čl. 20 odst. 3 nařízení Dublin III, pak nebylo hodnoceno, zda je to v jejím nejlepším zájmu nezletilé žalobkyně b).
33. Soud dále shledal pochybení žalovaného při posouzení čl. 10 nařízení Dublin III. Žalovaný zřejmě hodnotil z hlediska aplikace tohoto článku samostatně situaci žalobkyně a) a žalobkyně b), ač používá termín žadatelka toliko ve vztahu k žalobkyni a), u níž konstatuje, že na území členských států nepobývají žádní členové rodiny žadatelky, kteří by byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí v jeho vlastním případě o udělení mezinárodní ochrany. Ve vztahu k žalobkyni b) žalovaný uvádí, že na území České republiky pobývá otec „dítěte“, v jehož případě nedošlo k prvnímu rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dále žalovaný uvádí, že od otce žalobkyně b) neobdržel písemné vyjádření ke sloučení rodiny na území České republiky, a tudíž nelze kritérium uvedené v článku 10 aplikovat. Uvedené nasvědčuje tomu, že žalovaný měl za to, že by minimálně na případ žalobkyně b) bylo možné aplikovat kritérium

stanovené v čl. 10 nařízení Dublin III, avšak otec žalobkyně b) své přání, aby žalobkyně setrvaly na území České republiky, nevyjádřil písemně do spisu.

34. Žalovaný zde postupoval formalisticky, když z pohovoru provedeného s žalobkyní a) jednoznačně vyplynulo, že si tato přeje setrvat s dcerou na území České republiky z důvodu přítomnosti jejího partnera a otce dcery. Soud má za to, že s ohledem na poučovací povinnost žalovaného, vyplývající z čl. 4 odst. 2 a čl. 5 odst. 1 nařízení Dublin III, bylo za daných okolností namístě, aby žalovaný žalobkyni a) upozornil, že přeje-li si, aby bylo v případě žalobkyň postupováno podle kritéria v čl. 10 nařízení, musí toto přání ona i její partner projevit písemně.
35. Ze správního spisu sice jednoznačně vyplývá, že žalobkyni a) byl v souladu s čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení Dublin III předán leták s informacemi o dublinském systému, přestože na dotaz žalovaného, zda si informace přečetla, odpověděla kladně, je evidentní, že si žalobkyně a) nebyla vědoma nutnosti doložit přání setrvat na území České republiky písemně. Měl-li žalovaný za to, že aplikaci kritéria podle čl. 10 nařízení Dublin III bránila pouze absence písemného projevu přání postupovat podle tohoto ustanovení, měl žalobkyni a) na tuto skutečnost upozornit například v rámci některého z provedených pohovorů, případně v rámci seznámení s podklady rozhodnutí.
36. Dále soud pro úplnost k aplikaci čl. 10 nařízení Dublin III dodává, že podle komentáře k čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III je účelem rozlišování mezi rodinami, které existovaly již v zemi původu a které vznikly mimo zemi původu, zabránit zneužívání, jako jsou účelové sňatky uzavírané s cílem ovlivnit uplatňování kritérií. Podle komentáře, má-li se předejít porušení článku 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neměla by se výhrada „pokud tato rodina existovala již v zemi původu“ uplatňovat automaticky, ale spíše případ od případu, aby se zjistilo, zda okolnosti odhalují nebo naznačují existenci zneužití. Komentář navrhovaný výklad označuje za případ teleologické redukce, přípustný v právu Evropské unie (Hruschka/Maiani, in Thym/Hailrbonner (eds.), EU Immigration and Asylum Law. Article-by-Article Commentary, 3. vydání (C.H. Beck/Hart/Nomos, 2022), s. 1648-1649, bod 10).
37. Žalobkyně dále ve své žalobě namítaly, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatečné posouzení stavu věci při zvážení čl. 17 nařízení Dublin III a z důvodu nedostatečného zohlednění nejlepšího zájmu dítěte a práv vyplývajících z Úmluvy o právech dítěte. I tato námitka je důvodná.
38. Krajský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č.j. 49 Az 23/2014-30, shledal, že aby správní orgán postupoval v souladu s postuláty vytýčenými v bodech 13, 14 a 17 preambule nařízení Dublin III, je zapotřebí, aby v souladu s § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu i při posuzování své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu vzal v potaz důvody hodné zvláštního zřetele uvedené v žádosti, a mohl tak dospět k závěru, zda je dán důvod k aplikaci diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 větě první nařízení. Podle bodu 13 Preambule nařízení Dublin III by měly mít členské státy při uplatňování tohoto nařízení na mysli především nejlepší zájem dítěte. Při posuzování toho, co je v nejlepším zájmu dítěte, by členské státy měly zejména náležitě zohledňovat blaho a sociální vývoj nezletilé osoby, její bezpečnost a ochranu, názory úměrné jejímu věku a vyspělosti, jakož i její původní prostředí. Podle bodu 14 Preambule nařízení Dublin III by členské státy měly v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a s Listinou základních práv Evropské unie

mít při uplatňování tohoto nařízení na mysli především respektování rodinného života. Podle bodu 17 Preambule nařízení Dublin III by kterýkoli členský stát měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.

39. Žalovaný ve svém rozhodnutí v souvislosti s čl. 17 nařízení Dublin III zohlednil pouze skutečnost, že se žalobkyně nepotýká s žádným zdravotním omezením a dále se zabýval partnerským vztahem žalobkyně a). Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevyjádřil ke skutečnosti, že žalobkyně b) bude přemístěním do Slovenské republiky oddělena od svého otce. Z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda a jakým způsobem žalovaný zohlednil nejlepší zájem dítěte. Žalovaný v souvislosti s diskrečním oprávněním pouze konstatoval, že ani předešlé soužití žalobkyně a) s partnerem nebylo nepřetržité, žádným způsobem však nezohlednil skutečnost, že se situace změnila z důvodu společného podnikání žalobkyně a) a jejího partnera, rovněž jako z důvodu narození žalobkyně b). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že bude odloučení žalobkyň od partnera žalobkyně a) a otce žalobkyně b) pouze dočasné, toto hodnocení však odůvodňuje pouze odkazem na možnost řešení situace podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný však nijak nezohledňuje, že žalobkyně ani partner žalobkyně a) a otec žalobkyně b) nemohou zemi posouzení žádosti o mezinárodní ochrany po dobu vedení řízení opustit. Zároveň ani po poskytnutí mezinárodní ochrany odlišnými členskými státy nebudou mít možnost dlouhodobě žít ve společné domácnosti, neboť oprávnění k pobytu v jednom členském státě jim umožní vstup na území jiného členského státu pouze krátkodobě. Odkazuje-li žalovaný na možnost podání žádosti o povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců, není z uvedeného zřejmé, o jaké oprávnění k pobytu by žalobkyně byly oprávněny požádat, zda by tak mohly učinit během svého pobytu na území Slovenské republiky, případně v jakém časovém horizontu by k následnému sloučení s partnerem žalobkyně a) a otcem žalobkyně b) mohlo dojít.
40. Žalovaný zároveň uvedl, že dle definice čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III partner žalobkyně a) není považován za rodinného příslušníka, neboť partnerský vztah vznikl až v průběhu jejího pobytu na území členských států Evropské unie. Napadené rozhodnutí se žádným způsobem nevyjadřuje k otázce, zda je otec žalobkyně b) jejím rodinným příslušníkem dle definice čl. 2 písm. g) nařízení. Zároveň samotná skutečnost, že partner žalobkyně a) není rodinným příslušníkem podle definice čl. 2 písm. g) nařízení není bez dalšího důvodem pro neuplatnění diskrečního ustanovení, neboť splňoval-li by partner žalobkyně a) tuto definici, bylo by namíste uplatnit čl. 10 nařízení Dublin III a nejednalo by se o situaci ve smyslu čl. 17 nařízení, který členskému státu umožňuje rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, přestože k tomu není podle kritérií stanovených nařízením Dublin III příslušným.
41. Vzhledem k tomu, že soud shledal nepřezkoumatelným zohlednění nejlepšího zájmu dítěte z důvodu nedostatku důvodů rozhodnutí, nemohl vypořádat námitku možného rozporu napadeného rozhodnutí s jednotlivými právy plynoucími z Úmluvy o právech dítěte.
42. Městský soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně a), že s ohledem na neplnění účelu pobytu ve Slovenské republice je reálný předpoklad pro zrušení tohoto oprávnění

k pobytu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně a) požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice, bude-li shledáno, že je státem příslušným k posouzení její žádosti Slovenská republika, bude na území Slovenské republiky pobývat v pozici žadatelky o udělení mezinárodní ochrany, nikoli na základě povolení k pobytu, které jí Slovenská republika udělila. Skutečnost, zda jí bude toto oprávnění k pobytu v budoucnu odejmuto, není z pohledu nařízení Dublin III a posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany relevantní. Jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany by se mělo zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě. Při věcném posouzení žádosti žalobkyň by tedy nemělo dojít k rozdílu a žádost žalobkyň by měla být posouzena obdobně orgány Slovenské republiky, jak by byla posouzena orgány České republiky. Žalobkyni by tak měla být poskytnuta ochrana před ozbrojeným konfliktem na Ukrajině bez ohledu na členský stát, který její žádost věcně posoudí.

43. Žalobkyně svou žalobu doplnily o písemné prohlášení partnera žalobkyně a) a otce žalobkyně b), v němž požádal o přijetí k příslušnosti pro posouzení žádosti jeho partnerky a dcery. Městský soud tento důkaz v řízení před soudem neprováděl, neboť napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a dále pochybení shledal již v nedostatečném poučení žalobkyně a) podle nařízení Dublin III. Žalobkyně ke své žalobě zároveň přiložily rodný list žalobkyně b), tato listina je součástí správního spisu, soud ji proto k důkazu neprováděl.
44. Soud tedy zrušil napadené rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti odůvodnění ohledně posouzení příslušnosti ve vztahu k žalobkyni b), v nedostatku důvodů ve vztahu k posouzení splnění kritéria stanoveného v čl. 10 nařízení Dublin III a ve vztahu k zohlednění nejlepšího zájmu dítěte ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný se v dalším řízení zaměří na posouzení příslušnosti též z hlediska situace žalobkyně b), zohlední nejlepší zájem dítěte, pokud bude postupovat podle čl. 20 odst. 3 nařízení Dublin posoudí, zda je to v nejlepším zájmu žalobkyně b). Shledá-li žalovaný, že je v případě žalobkyň namístě aplikovat čl. 10 nařízení Dublin III, poučí je o nutnosti projevit toto přání písemně. Neshledá-li, že je namístě aplikovat čl. 10 nařízení Dublin III, zohlední při zvážení uplatnění diskrečního ustanovení nejlepší zájem dítěte a rodinný život žalobkyň.
45. Žalobkyně zároveň požádala o přiznání odkladného účinku její žalobě. Soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť rozhodl v krátké lhůtě ve věci samé.
46. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byly ve věci samé úspěšné, proto jim přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyněmi představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [[§ 11 odst. 1 písm. a\) vyhlášky č. 177/1996 Sb.](#)], sepis žaloby [[§ 11 odst. 1 písm. d\) vyhlášky č. 177/1996 Sb.](#)], a to 2 úkony po 3 100 Kč. Za jeden úkon právní služby (návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví) náleží zástupkyni odměna ve výši 1 550 Kč [odměna podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši jedné poloviny v souladu s návětím § 11 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., jelikož návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení]. Podle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., se tato částka snižuje o 20 %. Dále byla žalobkyním přiznána náhrada hotových výdajů za tři

úkony právní služby podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč; celkem tedy paušální náhrada činí 900 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobkyně činí 13 300 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. července 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně